

Τραβάτε με κι' ἄς κλαίω, κι' ἂν κλαίω τί σᾶς κάνω ;
ἀφήτεν με, κουλούκια καὶ τὸ μζαλό μου χάνω.

'Απ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ;
Σύμβουλοι Δημοτικοί.

'Οποῖος σᾶς σφίγγει δυνατὰ τὸ ἓνα κι' ἄλλο χέρι
καὶ πηλαλεῖ ἐδῶ κι' ἐκεῖ 'στὸ ντάλα μεσημέρι,
αὐτὸς ποῦ σᾶς χαμογελά καὶ σᾶς κτυπᾷ 'στὸν ὄμο,
αὐτὸς ποῦ μὲ τὰ τέσσερα σᾶς κυνηγᾷ 'στὸ δρόμο
καὶ στέκει μ' ὕφος ταπεινὸ θεράποντος καὶ δούλου,
θηρεύει τὸ ἀξίωμα Δημοτικοῦ Συμβούλου.

'Ακοῦτε κάποιον γιὰ νερά νὰ λήη καὶ γιὰ λέραις,
νὰ ξεκουφαίνη τῶν γνωστῶν κι' ἀγνωστῶν του ταῦτιά,
ἀκοῦτε νὰ ὑπόσχηται σὲ μερικαῖς ἡμέραις
νὰ κάμη τὴν πρωτεύουσα σὰν ἄλλη Βενετία;
τὸν βλέπετε τὴν κάρτα του σ' ὅποιον εὐρῆ νὰ δίνη;...
θα' πῆ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνη.

Βλέπετε κάποιον νὰ κολλᾷ 'στὸς τοίχους τὸνομά του,
νὰ κάνη μὲς 'στὰ μαγαζιά τῆς ἀγορᾶς γιουρούσι,
τὸν βλέπετε νὰ παραιτῆ 'στὴ μέση τῆ δουλειά του
καὶ νὰ τραβᾷ 'στὴν Κηφισιά, νὰ τρέχη 'στὸ Μαρούσι,
μὲς 'στῆς ταβέρναις νὰ κερνᾷ κι' ἀδιάκοπα νὰ πίνη;...
θα' πῆ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνη.

Βλέπεις αὐτὸν ποῦ δὲν οὔρει 'στῶν τοίχων τὰγκωνάρια
καὶ ὅπου βλέπει τοῦ σταυροῦ σημάδι δὲν σιμόνει,
ὅπου φωνάζει μὲ χολή «ὡς πότε, παλληκάρια,
θα ζοῦμε μὲς 'στὴ σκοτινιά, 'στὴ βρῶμα καὶ 'στὴ σκόνη;»
τὸν βλέπεις ποῦ 'στὸ διάβα του σκουπίδι δὲν ἀφίνει;..
θα' πῆ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνη.

Βλέπεις ἐκεῖνον ποῦ κρατεῖ τὰ δύο του ρουθούνια
γιατ' εἶναι ἀσυνείθιστα 'στῶν 'Αθηνῶν τὴ βρῶμα,
αὐτὸν ποῦ 'βρίζει ἀφοβα τοὺς προὔχοντας γουρούνια
καὶ ὁ, τι ἄλλο πρόχειρον τοῦ ἔρχεται 'στὸ στόμα,
ποῦ γιὰ Δημάρχους καὶ λοιποὺς πολὺ φαρμάκι χύνει;..
θα' πῆ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνη.

Βλέπεις αὐτὸν ποῦ κατ' αὐτὰς τὸν ντιλικάτο κάνει
καὶ 'στὴν καθαριότητα τοὺς Εὐρωπαϊοὺς φθάνει,
ποῦ ἔχει τὴν εὐγένεια 'στὸ στόμα σὰν μαστίχα,
ποῦ δὲν ἀνέχεται νὰ 'δῆ μὲς 'στὸν καφφέ του τριχα,
καὶ κάνει ὅτι 'ντρέπεται τὰ 'πίσω του νὰ ξύνη;..
θα' πῆ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνη.

Ἄκουε αὐτὸν ποῦ ἐξυμνεῖ τοὺς συνδημότας ὄλους,
ὁποῦ ὑπόσχετ' ἐν τιμῇ ἵστον κάθε πατριώτην
ὅτι θὰ κρίσῃ Ἐκκλησιαῖς ἵστους δώδεκ' Ἀποστόλους
καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἄτιμον Ἰούδαν τὸν προδότην;
ποῦ εὐτυχές τὸ μέλλον μας καὶ ρόδινον τὸ κρίνει;...
θὰ πῆ πῶς θέλει Σύμβουλος Δημοτικὸς νὰ γίνῃ.

Τί Σύμβουλοι Δημοτικοί!... ἐγέμισαν οἱ δρόμοι,
καὶ ποῖος τὸ ξέρει τάχατε πόσοι θὰ βγοῦν ἀκόμη.
Τί Σύμβουλοι Δημοτικοί, ποῦ εἶναι νὰ τοὺς δείρῃς...
καρῦδι κάθε καρυδιᾶς καὶ κάθε κακομοίρης
μὲ σωτηρίας πρόγραμμα φυτρώνει μὲς ἵστῃ μέσῃ
κι' ὁ Καραβίδας φαίνεται πῶς κάλπην θὰ ἐκθέσῃ.

Τί Σύμβουλοι Δημοτικοί!... ἐγέμισαν οἱ δρόμοι
καὶ ποῖος τὸ ξέρει τάχατε πόσοι θὰ βγοῦν ἀκόμη.
Ἐμπρός σου ὄλοι ἔρχονται μὲ μᾶτια δακρυσμένα,
γράψε γιὰ μέ, παρακαλῶ, μὰ γράψε καὶ γιὰ μένα,
ἀλλὰ κι' ἐμένα πρὸς θεοῦ νὰ μὴ μὲ λησμονήσῃς,
καὶ δὸς του πῆ τρεχάματα καὶ τόσαι διαχύσεις.

Σωτήρ τοῦ Δήμου γίνεται ἡ καθεμιά μαζέτα
κι' ἐγέμισαν ἡ τσέπαις μας μὲ κάρταις καὶ μπιλίετα.
Κάθε δουλειά των παραιτοῦν, τὰ μαγαζιά των κλείνουν,
θέλουν κι' αὐτοὶ νὰ φαίνωνται μέσα ἵστον κόσμο κάτι,
χωρὶς κανὲν ἀξίωμα δὲν εἰμποροῦν νὰ μείνουν,
θέλουν κι' αὐτοὶ τοῦλάχιστον νὰ μπαίνουν ἵστο Παλάτι.

Θέλουν κι' αὐτοὶ ν' ἀγωνισθοῦν καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι
καὶ ἂν ἵστους τόσους κόπους των βραβεῖον δὲν δοθῆ,
ἀλλ' ὅμως ὅταν ἐξαφνα καμμιὰ ἡμέρα πάλι
καὶ ἄλλο βασιλόπουλο ἐνηλικιωθῆ,
μὲ μιὰ ἐλπίδα τρέφονται τοῦλάχιστον πῶς τότε
θὰ γίνουν βέβαια κι' αὐτοὶ τοῦ ἀργυροῦ ἱππῶται.

Σωτήρ τοῦ Δήμου γίνεται ἡ καθεμιά μαζέτα
κι' ἐγέμισαν ἡ τσέπαις μας μὲ κάρταις καὶ μπιλίετα.
Μπιλίετα μὲ ὀνόματα Συμβούλων παστρικά
μέσα ἵστον κάθε καφενέ, μέσα ἵστην κάθε σάλα,
κι' ἂν ἦσαν κἂν τοῦλάχιστον ὀλίγον μαλακά,
πολὺ θὰ μ' ὑποχρέωναν ἂν μούστελλαν καὶ ἄλλα.

Κι' ἐγὼ ψάλλω κάτι τί
σ' ἓνα νέο πρεσβευτή.

Ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος ὡς πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων
μᾶς φεύγει ὦρα ὦρα κι' αὐτὸς ἵστο Βερολίνον.
Τὸν διακρίνει πνεῦμα καθ' ὄλα θετικόν,
τὸν διακρίνει τόση ἀγγίνοια καὶ κρίσις,
κεφάλι δίχως βίδες καὶ τετραγωνικόν,
χωρὶς πολλαῖς ρωμάντσαις καὶ δίχως διαχύσεις.

Χωρὶς μεγάλη λίμα, χωρὶς βροισαῖς καὶ πάθη,
εἰς τὰς ἀρχάς του πάντα ἀσάλευτος ἐστάθη.
Καὶ ὅταν ἡ Ἀθήνα τὸν εἶδε βουλευτή,
κανεὶς δὲν τὸν ἔραβουσε ποτὲ ἀπὸ ταυτί,
καὶ οὔτε τοῦ θεοῦ του δὲν ἔκαμε ρουσφέτι,
κι' ἂς τὸν θαρροῦσαν ὄλοι στρουφνὸ καὶ τζαναμπέτη.

Δαφνοστεφῆς ἀνέβη καὶ εἰς τὸν Ἐλικῶνα
κι' ἐξέδωκε καὶ τόμους καλλίστων ποιημάτων,
κι' ἀνδρείως ἠγωνίσθη τὸν βέλτιστον ἀγῶνα
ἐν τῇ φιλολογίᾳ τῶν ὑγιῶν γραμμάτων.
Ἐνθέρμως δὲ εἰργάσθη ὅσον ποτὲ κανεὶς
κι' ὑπὲρ τῆς τρισαθλίας Ἑλληνικῆς σκηπῆς.

Ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος ὡς πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων
μᾶς φεύγει ὦρα ὦρα κι' αὐτὸς ἵστο Βερολίνον.
Ἡ βάρκα τὸν προσμένει κι' ἀνοίγει τὸ πανί,
ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ πάει ἂς μὴ μᾶς λησμονῆ,
καὶ ἂς μᾶς στέλλῃ μύραις καὶ κρούα φαγητά
καὶ ἂν ἰδῆ τὸν Βίσμαρκ νὰ μᾶς τὸν χαιρετᾷ.

Τῶν Ἀθηνῶν Μουσεῖα
ἐν τέχνῃ ἐξαισίᾳ.

Πολλοὺς ἐπαίνους ψάλλομεν Σοφούλῃ τῷ φιλιτάτῳ,
ἀρχαιολόγῳ γλαφυρῷ κι' ἐργάτῃ ἀκαμάτῳ,
καὶ γὰρ πολλὰς πραγματικῶς κατέβαλε φροντίδας
κι' ἀπεινώθησαν πιστῶς ἀπὸ τοὺς Ρωμαῖδας
ὄλατὰ νέ' ἀγάλματα τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει,
κι' εὐθὺς οἱ ἀρχαιοφίλοι ἂς τᾶγοράσουν ὄλοι.

Θερμὸν εὐχαριστήριον
εἰς ἄγνωστον μας κύριον.

Ζοὺν ἄνθρωποι ἀκόμη σ' αὐτῇ τῇ βρωμοσφαῖρα
ποῦ κάποι' ἐνθυμοῦνται κι' ἐμᾶς τοὺς ποιητάς,
κι' ἰδοὺ ἀπὸ τὴν Νέα Ἰόρκην ἐκεῖ πέρα
δώδεκ' Ἀβάνας ποῦρα μᾶς στέλλουν κατ' αὐτάς.
Θερμῶς εὐχαριστῶ σε, ὦ ἄγνωστὲ μου φίλε,
κι' ἂν ἀγαπᾷς ἀκόμη καὶ ἄλλα ποῦρα στείλε.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἵστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν «Ἐὸ Φρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.